

ת"פ 51297/01/14 - מדינת ישראל - ע"י תביעות לכיש שלוחת אשדוד ואח'... נגד שלום זגורי - ע"י עו"ד בן יהודה, אילן כחלון - ע"י עו"ד בן חיים, אריאל מנגיסטו - ע"י ואח'...

בית משפט השלום באשדוד

ת"פ 51297-01-14 מדינת ישראל נ' זגורי(עציר) ואח'

בפני כבוד השופטת גילת שלו
בעניין: המאשימה
נגד
הנאשמים

מדינת ישראל - ע"י תביעות לכיש שלוחת אשדוד

1. שלום זגורי - ע"י עו"ד בן יהודה
2. אילן כחלון - ע"י עו"ד בן חיים 3. אריאל מנגיסטו -
- ע"י עו"ד גלבמן 4. רוני גז - ע"י עו"ד בן יהודה

החלטה

בעתירה לגילוי ראיה

נגד הנאשמים הוגש כתב אישום בו יוחסה להם עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע, ולגבי הנאשמים 1-3 יוחסו בנוסף עבירות של התפרצות לדירה, גניבה, היזק לרכוש במזיד והפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו, עבירות שבוצעו בין התאריכים 19.1.14 עד 21.1.14.

הנאשמים כפרו בעבירות שיוחסו להם, והגם שקשרו את עצמם, כל אחד בנפרד, לחצר הדירה שנפרצה במועד האמור, טענו כי לא קשרו קשר, לא התפרצו לדירה ולא גנבו רכוש, אם כי הנאשם 3 הודה כי נתפס ברשותו רכוש שנגנב מהדירה, שלטענתו מצא במקום.

מדברי ב"כ הצדדים עולה, כי רובו של התיק מבוסס על האזנות סתר שבוצעו לנאשמים, ועל דוחות שוטרים שתצפתו על המתרחש בעת ביצוע העבירות.

בתיק קיים חומר רב שנחסה בתעודת חסיון, מכח סעיף 45 לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א-1971 (להלן- הפקודה), אותה הגישה לעיוני ב"כ הנאשם 2.

בתעודת החסיון עליה חתם השר יצחק אהרונוביץ' ביום 17.2.14, החליט השר לחסות "כל פרט או מידע שיש בו כדי לגלות חומר חקירה..." וזאת בהתייחס לשלוש מילים שנמחקו משני דוחות פעולה גלויים של שוטרים, פרטי הרכב בו השתמשה המשטרה במהלך החקירה, חומר חקירה המסומן ע' 1, לרבות זהות האנשים שנזכרים בו, פעולת החקירה המתועדת בו ותוצריה.

בנוסף, החליט השר לחסות "כל פרט או מידע שיש בו כדי לגלות זהות האדם/אנשים אשר מסר/ו למשטרה את המידע המתועד בדו"חות הידיעה... בנספח א' לתעודת החסיון, לרבות פרטים נוספים כמפורט בנספח זה", כשיצוין, כי הנספח כולל 9 ידיעות מודיעיניות, שחלק מתוכן וחלק ממועדיהן נחסה גם הוא. וכן החליט לחסות "כל פרט או מידע שיש בו כדי לגלות את אופן קבלת המידע המתועד בדו"ח ידיעה מס' 14-0065-889".

בנוסף, חסה השר את כל הקשור לשיטה, אמצעים ואופן הביצוע הטכני בנוגע להקלטות, הסרטות והאזנות טלפוניות, וכן מספר מילים שנמחקו מבקשה להאזנת סתר שבתיק.

לגבי כל החומר המפורט לעיל, הביע השר את דעתו, כי בגילוי יש כדי לפגוע בעניין ציבורי חשוב, שכן הוא עלול לסכן שלומם של בני אדם, לפגוע בשיתוף הפעולה של הציבור עם המשטרה, לחשוף שיטות עבודה ודרכי פעולה של המשטרה ולפגוע ביעילות פעולותיה.

ב"כ הנאשם 2 הגישה עתירה לגילוי ראייה חסויה, במסגרתה התמקדה בעיקר בחומר הבא: אופן קבלת המידע המתועד בדוח ידיעה מס' 14-0065-889, תוכנה המלא של ידיעה מס' 14-0031-561 וזהות מוסר המידע, תוכנם המלא של שני דוחות הפעולה הגלויים, וחומר החקירה שסומן ע' 1.

לטענת הסנגורית, החומר החסוי עשוי, למיטב ידיעתה, לסייע להגנתו של הנאשם 2.

עוד טענה הסנגורית, כי מעורבותו של המקור המודיעיני בידיעה מס' 14-0031-561 הינה מעורבות של ממש אשר לא התמצתה במסירת מידע בלבד, וכי יש מקום למסור לפחות פראפרזה על מידע זה.

בנוסף, טענה כי אופן קבלת המידע שבידיעה מס' 14-0065-889, מהווה חומר חקירה רלוונטי, או כי מדובר לחילופין במקור המעורב בביצוע העבירה.

הסנגורית הגישה חומר חסוי לעיון בית המשפט בלבד.

בדיון שהתקיים בפניי ביום 19.6.14 בדלתיים סגורות, בנוכחות ב"כ המאשימה ואנשי המודיעין בלבד, הוצג לעיוני כל החומר החסוי, וכן טבלת ריכוז ידיעות לסנגור, בה פורטו הפראפרוזות והחומר הגלוי המתייחס ל-10 הידיעות המודיעיניות שבתיק.

לפי סעיף 45 לפקודה "אין אדם חייב למסור, ובית המשפט לא יקבל, ראייה אם שר הביע דעתו, בתעודה חתומה בידו, כי מסירתה עלולה לפגוע בעניין ציבורי חשוב, אלא אם מצא בית המשפט הדין בדבר, על-פי עתירת בעל דין המבקש גילוי הראייה, כי הצורך לגלותה לשם עשיית צדק עדיף מן העניין שיש לא לגלותה".

על פי לשון הסעיף ועל פי ההלכה הפסוקה, בהליך של עתירה לגילוי ראייה על בית המשפט לערוך איזון בין שני

אינטרסים ציבוריים חשובים ומנוגדים.

מחד, האינטרס העומד ביסוד ההליך הפלילי, של גילוי האמת, אשר עבורו יש לחשוף את כל חומר החקירה לנאשם ולבית המשפט, כדי שהנאשם יוכל להוכיח את חפותו ולערער את גרסת התביעה.

מאידך, עומדים האינטרסים המוגנים המפורטים בסעיפים 44 ו-45 לפקודה, המבטאים בין היתר את טובת הציבור, כי חומר מסוים לא ייחשף ובכך יפגע בבטחון המדינה או בעניין ציבורי חשוב.

לגבי אופן ביצוע מלאכת האיזון, קבע כבוד השופט ברק (כתוארו אז) בב"ש 838/84 ליבני ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(3), 729 (להלן- הלכת ליבני) :

"עשיית צדק' בהקשר זה משמעותה ניהול הליך פלילי הוגן, שיש בו כדי לחשוף את האמת ולא לגרום לעיוות דין לאותו נאשם ספציפי העומד לדין. על-כן, אם חומר החקירה, אשר לגביו חל החיסיון, חיוני הוא להגנת הנאשם, כי אז, בוודאי, הצדק דורש את גילוי, ושיקול זה עדיף על-פני כל שיקול ביטחוני אפשרי... עדיף זיכוי של נאשם, שאת אשמתו אין להוכיח בשל הצורך לגלות ראייה שיש אינטרס ביטחוני שלא לגלותה, על-פני הרשעתו של נאשם, שאת חפותו אין להוכיח בשל הצורך שלא לגלות ראייה חסויה...".

אשר לבחינת חיוניות הראייה להגנת הנאשם, נקבע בהלכת ליבני:

"כל מידע רלוואנטי עשוי לשמש את הנאשם וחשוב הוא להגנתו, שכן "אין חקר לתבונת סנגור מוכשר, ואין לנחש כיצד היה יכול לנצל את החומר הנמצא בפניו" (ע"פ 35/50, בעמ' 433)..."

חשיבותו של חומר חקירה לאינטרס של הנאשם צריכה להיקבע על-ידי הנאשם ועל-ידי בא-כוחו, ולא על-ידי התביעה... לעניין זה, אין זו טענה כלל, כי הראייה המתבקשת היא שולית בחשיבותה, כי יש אחרות שכמותה, וכי כל ניסיונו של הסניגור אינו אלא לדוג בחומר החקירה, שמא יעלה בחכתו טענה המועילה למרשו.

זכותו של הנאשם היא, כי כל חומר החקירה - העיקרי והמשני גם יחד - יהיה לפניו ולפני סניגורו, שכן רק כך ניתן להבטיח משפט הוגן. "אם אין מגלים לנאשם את חומר החקירה, לעולם אין לדעת אם קיימות בו ראיות העשויות לעזור לו בהגנתו. אין לדרוש ממנו שיסמוך בנדון זה על הצהרות התובע" (ע"פ 179/79, בעמ' 692)."

בע"פ 889/96 מאזריב נ. מדינת ישראל, פ"ד נא(1), 433 (להלן- הלכת מאזריב), אומצה בדעת רוב גישה של כבוד השופט דורנר בנוגע לבחינת חיוניות הראייה להגנה, ולפיה:

"ראייה העשויה לעורר ספק באשמת הנאשם, בין באופן ישיר, על-ידי ביסוס טענות הגנה, ובין בעקיפין, על-ידי כירסום משקלן של ראיות התביעה, היא חיונית להגנת הנאשם..."

לדעתי, ככלל יש להכריע בחיוניותה להגנת הנאשם של עדות חסויה על-סמך ההנחה כי היא תניב את המידע שהוא מבקש להציג באמצעותה, ובלבד שקיים פוטנציאל ראייתי לנכונותה של הנחה זו ואין היא מופרכת...

אכן, ההנחה הכללית האמורה כי תוכן העדות החסויה תהיה על פי ציפיית הנאשם עשויה להביא לזיכוי גם אם קיימות עדויות סותרות. אך זהו המחיר שחברתנו חייבת לשלם על-מנת למנוע הרשעה של חפים מפשע."

בהמשך, קובעה גישה זו כחלק מההלכה הפסוקה (דנ"פ 1424/01 **מדינת ישראל נ' חמדאן** (23.4.01)).

עוד נקבע בהלכת **ליבני**, כי הבחינה של מידת נחיצותה של הראיה אינה יכולה להיות מופשטת ואקדמית, אלא קונקרטית וצמודה לעובדות המקרה הנדון, כאשר על בית המשפט לבחון את מסכת הראיות, את שדה המחלוקת בין הצדדים, ואת מיקומה של הראיה במסכת זו.

מכאן לענייננו,

לא יכולה להיות מחלוקת כי חשיפת מקורות מידע מודיעיני עשויה לסכן חיי אדם, לפגוע בשיתוף הפעולה של מקורות פוטנציאליים עם המשטרה, ולפגוע ביעילות עבודתה של המשטרה.

מכאן שעל בית המשפט לבחון את מידת נחיצות המידע להגנת הנאשמים, בשים לב גם לקו ההגנה שלהם, ולהורות על גילוי המידע רק אם הוא חיוני, או טומן בחובו פוטנציאל לסייע להגנת הנאשם.

אשר למקור/אופן קבלת המידע הנוגע לדוח ידיעה מס' 14-0065-889, לאחר שעיינתי בחומר, שמעתי את דברי אנשי המודיעין, ולאור פירוט כפירתם של הנאשמים, מצאתי כי מדובר בחומר שתרומתו להגנת הנאשמים דלה, ומנגד חשיפתו עלולה לפגוע פגיעה ממשית באינטרסים המוגנים שפורטו בתעודת החסיון, כך שאין מקום לגלותו.

אשר לתוכן הידיעה שמספרה 14-0031-561, הרי שעיון בידיעה מעלה כי תוכנה אינו רלוונטי כלל לענייננו, ואין בו פוטנציאל ראייתי כלשהו היכול לתרום להגנת הנאשמים, ומאידך חשיפת התוכן, או אף פראפרזה שלו, עשויה לחשוף את מוסר המידע, לסכן את חייו ולפגוע בשיתוף הפעולה של הציבור עם המשטרה.

אשר למילים שנמחקו מדוחות הפעולה של השוטרים דימיטרי רוזנברג ואלמו גביו, הרי שהן קשורות לחסיון שהוטל על פרטי הרכב בתעודת החסיון, אין בהן כל תרומה להגנת הנאשמים, אך חשיפתן עשויה לפגוע בעבודת המשטרה, לחשוף שיטות עבודה ודרכי פעולה.

אשר לחומר החקירה שסומן ע' 1, לאחר ששמעתי את דברי אנשי המודיעין ועיינתי בחומר, ובשים לב לכפירתם של הנאשמים, מצאתי כי גם כאן מדובר בחומר שתרומתו להגנת הנאשמים דלה, אך חשיפתו עלולה לפגוע פגיעה ממשית

באינטרסים המוגנים שפורטו בתעודת החסיון.

למעלה מן הנדרש אתייחס גם לחומר לגביו לא התייחסה הסנגורית מפורשות בעתירתה.

לגבי דוחות המידע שסומנו 1,5,6,7 בנספח לתעודת החסיון, ולמועדי מסירת המידע, עיינתי בתוכן המלא של הידיעות ובפראפרזות שנמסרו לסנגורים, והגעתי למסקנה כי חיוניותו של התוכן המלא להגנת הנאשמים אינה גבוהה ומנגד גילוי החומר עשוי לחשוף את פרטי מוסר/י המידע ובכך לפגוע בערכים המוגנים.

אשר לזהות מוסר/י הידיעות האמורות, הרי שלאחר קבלת הפרטים המלאים מאנשי המודיעין, ניתן לשלול את טענות הסנגורית, ולקבוע כי אין מדובר בחומר היכול לסייע לנאשמים בהגנתם, ומאידך, כאמור, מסירתו תסכן את חיי מוסר/י הידיעות ותפגע בשיתוף הפעולה של הציבור עם המשטרה.

אשר לידיעות שסומנו 2,3,4,9 בנספח לתעודת החסיון, אני סבורה כי לאור מועדי מסירת הידיעות ולאור תוכנן, הן אינן מהוות חומר חקירה רלוונטי לתיק שבפניי, וספק אם היה מקום להכניסן לתיק המודיעין ולתעודת החסיון בתיק זה.

אשר למילים שנמחקו מהבקשה להאזנת סתר, הרי שאינן רלוונטיות לענייננו.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר עריכת האיזונים הנדרשים בין האינטרס הציבורי לבין תרומת החומר החסוי להגנה, אני קובעת כי אין מדובר במקרה בו הצורך בגילוי הראיה לשם עשיית צדק, עדיף על האינטרס הציבורי שבאי גילוייה, ועל כן אני דוחה את העתירה.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה בדחיפות לב"כ הצדדים.

הפרוטוקול החסוי מיום 19.6.14 יתויק בכספת בית המשפט.

ניתנה היום, כ"ב סיוון תשע"ד, 20 יוני 2014, בהעדר הצדדים.

